

"Sotsialno nezashchishchennyye gruppy naseleniya: otdelnyye voprosy: analiz khoda obespecheniya gendernogo ravenstva i sotsialnogo razvitiya: novyye tendentsii i problemy. Mezhdunarodnyy dokument" [Socially unprotected groups: selected issues: analysis of the progress of gender equality and social development: new trends and challenges. The international document]. http://ru.belbsi.by/rights/library/library_list?lid=1084

United Nations, Department of Economic and Social Affairs, Population Division (2015). Trends in International Migrant Stock: The 2015 revision (United Nations database, POP/DB/MIG/Stock/Rev. 2015). Table 1-6.

"United Nations High Commissioner for Refugees, Global Trends: forced Displacement in 2015 (Geneva, 2015)". www.unhcr.org

"World Data Atlas" <https://knoema.com/atlas?origin=knoema.ru>
Yurchenko, S. A., and Yurchenko, Ye. Ye. "Demograficheskiye protsessy na Ukraine: Realii i perspektivy (na primere Kharkovskoy oblasti)" [Demographic processes in Ukraine: Realities and prospects (by the example of the Kharkov region)]. In *Perspektivy skordinirovannogo sotsialno-ekonomicheskogo razvitiya Rossii i Ukrainy v obshcheyevropeyskom kontekste*, 483-491. Moscow: RAN. INION, 2014.

Yurchenko, S. A., Yurchenko, Ye. Ye., and Vorkuyeva, Ye. A. "Osobennosti mezhdunarodnoy migratsii naseleniya v Yevrope na sovremennom etape" [Features of international migration of the population in Europe at the present stage]. *Problemy ekonomiki*, no. 2 (2017): 61-69.

УДК 338:504(477) П 64

ВІДНОВЛЮВАНІ ДЖЕРЕЛА ЕНЕРГІЇ «ЗЕЛЕНОЇ» ЕКОНОМІКИ — СУЧАСНИЙ ЗАГАЛЬНОСВІТОВИЙ ТРЕНД

© 2017 ШУБА О. А.

УДК 338:504(477) П 64

Шуба О. А. Відновлювані джерела енергії «зеленої» економіки – сучасний загальносвітовий тренд

Метою статті є дослідження сучасного стану використання відновлюваних джерел енергії в окремих регіонах світу. Проаналізовано сучасний стан використання відновлюваних джерел енергії (гідро-, сонячної та енергії вітру) у виробництві електроенергії в країнах Європи, СНД, Азії та Африки. Зазначено, що в країнах Європи поновлювані джерела енергії домінують у виробництві електроенергії. Також розглянуто проблему викидів CO₂ від спалювання палива. До країн з найбільшими значеннями цього показника належать Китай, США, Індія, Росія, Японія, Німеччина, Іран, Республіка Корея, Саудівська Аравія та Канада. Узагальнюючи запропоновані науковцями цілі «зеленої» економіки, визначено, що всі вони мають на меті формування принципово нового середовища для економічного і соціального прогресу, який зведе до мінімуму негативний вплив на довкілля та нарешті зробить ефективним використання природних ресурсів для підвищення рівня життя населення.

Ключові слова: «зелена» економіка, «зелене» зростання, відновлювані джерела енергії у виробництві електроенергії, екологічно чиста енергетика, екологічно чисті технології.

Рис.: 6. **Бібл.:** 10.

Шуба Олена Артурівна – кандидат географічних наук, доцент кафедри міжнародної економіки та світового господарства, Харківський національний університет ім. В. Н. Каразіна (пл. Свободи, 4, Харків, 61022, Україна)

E-mail: shuba_e@ukr.net

УДК 338:504(477) П 64

Шуба Е. А. Возобновляемые источники энергии

«зеленой» экономики – современный общемировой тренд

Целью статьи является исследование современного состояния использования возобновляемых источников энергии в отдельных регионах мира. Проанализировано современное состояние использования возобновляемых источников энергии (гидро-, солнечной и энергии ветра) в производстве электроэнергии в странах Европы, СНГ, Азии и Африки. Отмечено, что в странах Европы возобновляемые источники энергии доминируют в производстве электроэнергии. Также рассмотрена проблема выбросов CO₂ от сжигания топлива. К государствам с наибольшими значениями этого показателя относятся Китай, США, Индия, Россия, Япония, Германия, Иран, Республика Корея, Саудовская Аравия и Канада. Обобщая предложенные учеными цели «зеленой» экономики, определено, что все они предусматривают формирование принципиально новой среды для экономического и социального прогресса, которая сведет к минимуму негативное влияние на окружающую среду и, наконец, сделает эффективным использование природных ресурсов для повышения уровня жизни населения.

Ключевые слова: «зеленая» экономика, «зеленый» рост, возобновляемые источники энергии в производстве электроэнергии, экологически чистая энергетика, экологически чистые технологии.

Рис.: 6. **Библ.:** 10.

Шуба Елена Артуровна – кандидат географических наук, доцент кафедры международной экономики и мирового хозяйства, Харьковский национальный университет им. В. Н. Каразина (пл. Свободы, 4, Харьков, 61022, Украина)

E-mail: shuba_e@ukr.net

UDC 338:504(477) П 64

Shuba O. A. The Renewable Energy Sources of the «Green» Economy – a Modern Global Trend

The article is aimed at studying the current status of use of the renewable energy sources in the selected regions of the world. The current status of use of the renewable energy sources (hydro, solar, and wind) in the electricity generation in Europe, CIS, Asia and Africa has been analyzed. It has been noted that in the European countries the renewable energy sources dominate in the overall electricity generation. Also the problem of CO₂ emissions from fuel combustion has been considered. The States with the highest values include China, the United States, India, Russia, Japan, Germany, Iran, the Republic of Korea, Saudi Arabia, and Canada. On generalizing the goals of the «green» economy as proposed by scientists, it has been defined that all of them envisage the creation of a fundamentally new environment for economic and social progress that would minimize negative impacts on the environment and, finally, would provide the efficient use of natural resources to raise the standard of living of population.

Keywords: «green» economy, «green» growth, renewable energy sources in the electricity generation, ecologically clean energy, ecologically sound technologies.

Fig.: 6. **Bibl.:** 10.

Shuba Olena A. – PhD (Geography), Associate Professor of the Department of International Economics and World Economy, V. N. Karazin Kharkiv National University (4 Svobody Square, Kharkiv, 61022, Ukraine)

E-mail: shuba_e@ukr.net

У багатьох країнах світу впродовж останніх десятиліть проводяться заходи по збереженню довкілля та зменшенню руйнівних наслідків господарської діяльності людини. Незважаючи на те, що цих заходів недостатньо і природне середовище продовжує руйнуватися, це не є підставою для припинення зусиль у цьому напрямку. Важливо продовжувати та активізувати діяльність по збереженню нашої планети. Серед науковців існує багато ентузіастів цієї справи, які запропонували концепцію «зеленої» економіки, яка вже втілюється багатьма країнами світу. Незважаючи на те, що концепція «зеленої» економіки вже існує та адаптується до умов світового господарства, термін ««зелена» економіка» досі не має однозначного визначення. Проте існують, і їх можна виділити, визначення, що досить точно відображають сутність та характеристику «зеленої» економіки.

Програма ООН з навколишнього середовища (ЮНЕП) дає таке визначення: ««Зелена» економіка – це економіка, яка підвищує добробут людей і забезпечує соціальну справедливість і при цьому істотно знижує ризики для навколишнього середовища і дефіцит екологічних ресурсів» [1, с. 32].

Економічна і соціальна комісія Організації Об'єднаних Націй для Азії та Тихого океану (ЕСКАТО) характеризує економічне зростання на основі функціонування «зеленої» економіки таким чином: ««Зелене» зростання – це політичний фокус, який спирається на екологічно сталий економічний прогрес в цілях стимулювання низьковуглецевого і відкритого для всіх соціальних верств розвитку. «Зелене» зростання означає засоби стимулювання економічного зростання та розвитку, забезпечуючи при цьому те, що природні активи продовжують надавати ресурси та екологічні послуги, від яких залежить наше благополуччя. Для цього воно має служити каталізатором інвестицій та інновацій, які будуть покладені в основу сталого зростання та приведуть до виникнення нових економічних можливостей» [1, с. 33]. Міжнародна торгова палата розглядає «зелену» економіку як таку, де «... економічне зростання та екологічна відповідальність взаємодоповнюють одне одного, підтримуючи прогрес у соціальному розвитку...» [2]. Згідно з доповідями ЮНЕП «... «зелена» економіка – це економіка з низькими викидами вуглецевих сполук, яка ефективно використовує ресурси і відповідає інтересам усього суспільства» [3, с. 11]. Також авторитетна в цьому питанні організація ЮНЕП відзначає: «Зелена» економіка – це економіка, яка забезпечує довгострокове підвищення добробуту людей і скорочення нерівності, при цьому дозволяючи майбутнім поколінням уникнути суттєвих ризиків для навколишнього середовища і його збідніння» [4]. У тому ж документі підкреслено взаємозв'язок між поняттями «зеленої» економіки та сталого економічного розвитку: «Концепція «зеленої» економіки не замінює собою концепцію сталого розвитку, однак зараз усе більш поширене визнання того, що досягнення стійкості майже повністю залежить від створення правильної економіки. Протягом десятиліть, коли нові багатства створювалися з використанням моделі «коричневої» економіки, суспільство не вирішило

таких проблем, як соціальна маргіналізація і виснаження ресурсів. Концепція «зеленого» зростання підкреслює важливість інтеграції екологічної та економічної політики таким чином, який дозволить виявити нові потенційні джерела економічного зростання, не створюючи при цьому «нестійкого» навантаження на кількість і якість природних багатств» [4].

Серед вітчизняних науковців часто використовується таке трактування: ««Зелена» економіка – напрям в економічній науці, який сформувався в останні два десятиріччя, у рамках якого вважається, що економіка є залежним компонентом природного середовища, у межах якої вона існує та одночасно є її частиною. Ця концепція включає в себе ідеї багатьох інших напрямків в економічній науці та філософії, таких як екологічна економіка, економіка довкілля, антиглобалістика, теорія міжнародних відносин та ін.» [3, с. 11]. Концепція «зеленої» економіки пропонує використовувати заходи, які включають такі економічні й неекономічні методи, а саме:

- ✦ вартісна оцінка природних ресурсів, ціноутворення, які відповідають принципам сталого розвитку;
- ✦ державна інвестиційна політика, що спрямована на підтримку розвитку «зелених» технологій, інфраструктури, природного капіталу для відновлювання і збільшення його обсягів; відмова від екологічних неефективних субсидій, які необхідні для нестійкої економічної діяльності (сільське господарство, енергетика, риболовство, лісне і водне господарства);
- ✦ державні закупівлі, які заохочують виробництво екологічної продукції, і застосування відповідних принципам сталого розвитку методів виробництва;
- ✦ реформування систем «екологічного» оподаткування, що передбачає зміщення акценту з податку на робочу силу в бік податків із забруднення;
- ✦ усунення торговельних бар'єрів на шляху екологічних товарів і послуг;
- ✦ цільова державна підтримка НІОКР, пов'язана зі створенням екологічно чистих технологій [5].

Узагальнюючи запропоновані науковцями цілі «зеленої» економіки, можна стверджувати, що всі вони мають на меті формування принципово нового середовища для економічного і соціального прогресу, який зведе до мінімуму негативний вплив на довкілля та нарешті зробить ефективним використання природних ресурсів для підвищення рівня життя населення. Ця мета може реалізуватися через цілі нижчого порядку (підцілі), до яких належать:

- ✦ захист, збереження, відтворення природних ресурсів і недопущення безповоротної втрати біорізноманіття шляхом мінімізації негативного антропогенного впливу на оточуюче середовище, збереження та відтворення зелених насаджень, забезпечення цілісності екосистем, підвищення якості природних ресурсів тощо;

- ✦ підвищення ресурсоефективності (збільшення продуктивності залучених у господарський обіг природних ресурсів і зменшення обсягу відходів завдяки впровадженню замкнутого циклу виробництва та максимально повній утилізації відходів), з переорієнтацією на переважне використання відновлювальних ресурсів;
- ✦ економічний розвиток на основі структурних змін, що ведуть до підвищення ваги «зелених» секторів з відповідним скороченням «коричневих»;
- ✦ забезпечення соціального прогресу в «зеленому» сегменті економіки – створення «зелених» робочих місць, зростання доходів населення, отриманих за рахунок зайнятості в «зеленому» секторі економіки, підвищення якості товарів та послуг за рахунок надходження на ринок «зеленої» продукції тощо [6, с. 60].

У «зеленій» економіці зростання доходів і зайнятості забезпечується державними та приватними інвестиціями в ті проекти, що сприяють зменшенню викидів вуглецю та забруднення, підвищують ефективність використання енергії та ресурсів, працюють на упередження втрати біорізноманіття та екосистемних послуг. Ці інвестиції необхідно капіталізувати та підтримувати шляхом цільових державних видатків, субсидій і стимулів для сприяння розвитку «зелених» секторів, розвитку ринків для «зелених» технологій та інновацій, удосконалення регуляторної політики та потоків фінансової допомоги, переходу до «зелених» державних закупівель [3, с. 13]. Теорія «зеленої» економіки базується на трьох аксіомах: неможливо нескінченно розширювати сферу впливу в обмеженому просторі; неможливо вимагати задоволення нескінченно зростаючих потреб в умовах обмеженості ресурсів; усе на поверхні Землі є взаємопов'язаним [7, с. 63].

З огляду на вищезазначене можна сформулювати ключові принципи «зеленої» економіки, до яких належать:

- ✦ гармонізація відносин у системі «природа – людина – виробництво», належну узгодженість економічних, соціальних та екологічних пріоритетів;
- ✦ захист як людини, так і природи від руйнівного впливу виробничої діяльності суспільства;
- ✦ забезпечення сприятливих умов життєдіяльності в поточному та майбутньому періодах;
- ✦ гарантування зростання економічного потенціалу суспільства та його соціально-культурного розвитку в умовах екологічної безпеки [8, с. 36].

Незважаючи на визнання необхідності впровадження заходів по збереженню довкілля, «зелена» економіка функціонує, в основному, в окремих галузях світової економіки (енергетика, органічне сільське господарство, транспорт, архітектура, екологічний туризм). Таке повільне впровадження нових методів господарювання викликає розчарування, але треба відзначити, що є сектор економіки, в якому «зелені» підходи демонструють значні темпи розвитку. Так, відбувається постійне зростання частки відновлюваних джерел енергії у виробництві електроенергії. Особливо це помітно в країнах Європи, де відновлювані джерела енергії домінують у виробництві електроенергії (рис. 1).

Як видно з рис. 1, максимального значення відновлювані джерела енергії у виробництві електроенергії (гідро-, сонячна та енергія вітру) досягнуті в європейських країнах. Також у цих країнах спостерігається більш динамічне зростання цієї частки. Така потужна динаміка розвитку сегмента «зеленої» економіки, так званої альтернативної енергетики, визначається національним пріоритетом забезпечення енергетичної безпеки європейських країн, які є імпортерами нафти і газу.

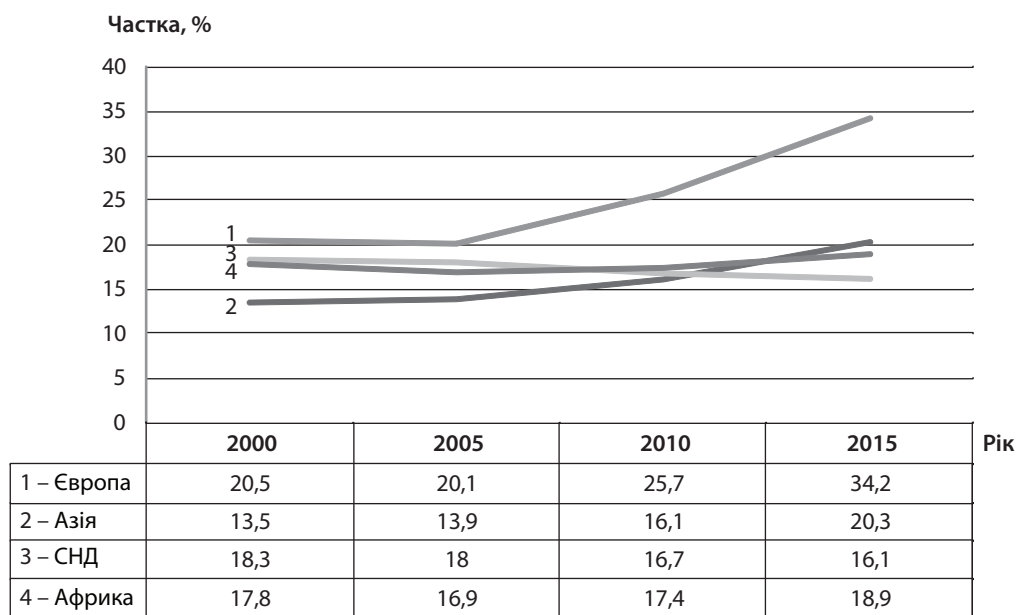

Рис. 1. Частка відновлюваних джерел енергії у виробництві електроенергії (гідро-, сонячна та енергія вітру) у світі, % [9]

Значно повільнішими темпами, але з позитивною динамікою, змінюються обсяги відновлюваних джерел енергії у виробництві електроенергії в країнах Азії та Африки, уряд яких усвідомлює важливість використання нових джерел економічного зростання, не створюючи при цьому навантаження на кількість і якість природних багатств.

На жаль, у країнах СНД частка відновлюваних джерел енергії у виробництві електроенергії зменшилася з 18,3% у 2000 р. до 16,1% у 2015 р., тобто на 2,2%. За аналогічний період частка відновлюваних джерел енергії в країнах Азії збільшилася на 6,8% (з 13,5% до 20,3%), а в країнах Африки – на 1,1% (з 17,8% до

18,9%). Тобто, якщо країни Азії у 2015 р. досягли значення цього показника на рівні європейських країн 2000 р., то країни СНД втратили за цей період 2,2% і рівень у 16,1% (2015 р.) є нижчим, ніж був у 2000 р. у країнах Африки (17,8%).

Більш детально показник частки відновлюваних джерел енергії у виробництві електроенергії (гідро-, сонячна та енергія вітру) розглянуто на *рис. 2*.

Серед країн, які мають найвищі показники частки відновлюваних джерел енергії у виробництві електроенергії (гідро-, сонячна та енергія вітру), можна виділити Норвегію, Нову Зеландію, Бразилію, Венесуелу, Колумбію, Швецію, Канаду, Португалію, Румунію та Чилі (*рис. 3*).

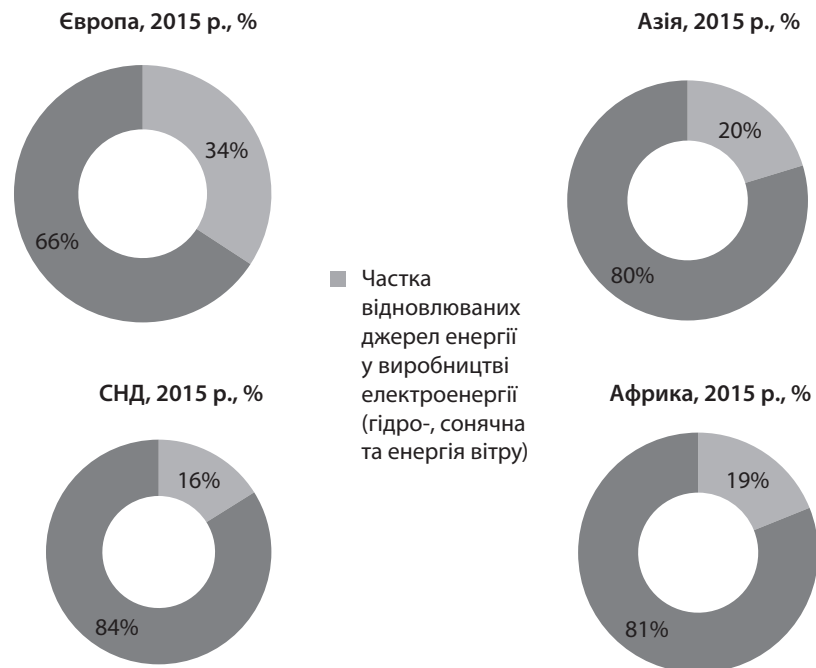

Рис. 2. Частка відновлюваних джерел енергії у виробництві електроенергії (гідро-, сонячна та енергія вітру) в світі, % [9]

Рис. 3. Країни, які мають найвищі показники частки відновлюваних джерел енергії у виробництві електроенергії (гідро-, сонячна та енергія вітру), %, 2015 р. [9]

У середньостроковій перспективі значення «зеленого» сектора економіки в цілому та екологічно чистої енергетики зокрема може збільшитися. Темпи зростання світового виробництва електроенергії характеризуються позитивною динамікою, про що свідчать дані *рис. 4*.

Як видно з *рис. 4*, надзвичайно швидкими темпами зростання виробництва електроенергії відбувається в країнах Азії, тому питання використання екологічно чистої енергетики для них є особливо актуальним.

Також значущою проблемою для всіх країн світу є викиди CO₂ від спалювання палива, які належать до найважливіших показників «зеленого» зростання. До країн з найбільшими значеннями цього показника належать Китайська Народна Республіка (КНР), США, Індія,

Росія, Японія, Німеччина, Іран, Республіка Корея, Саудівська Аравія та Канада (*рис. 5*).

Як видно з *рис. 5*, Китайська Народна Республіка є безперечним лідером по забрудненнях викидами CO₂ від спалювання палива. Звичайно, це можна пояснити і відповідними значеннями ВВП, але США мають зіставні з КНР значення ВВП, а викидів CO₂ – майже вдвічі менше.

Аналізуючи ситуацію з викидами CO₂ від спалювання палива за регіонами світу (*рис. 6*), можна відзначити їх невинне зростання в країнах Азії, де лідером забруднення залишається КНР. Країни Європи, хоч і недостатньо швидко, але все ж зменшують такі викиди, а країни СНД і Африки, на жаль, повільно, але збільшують цей показник.

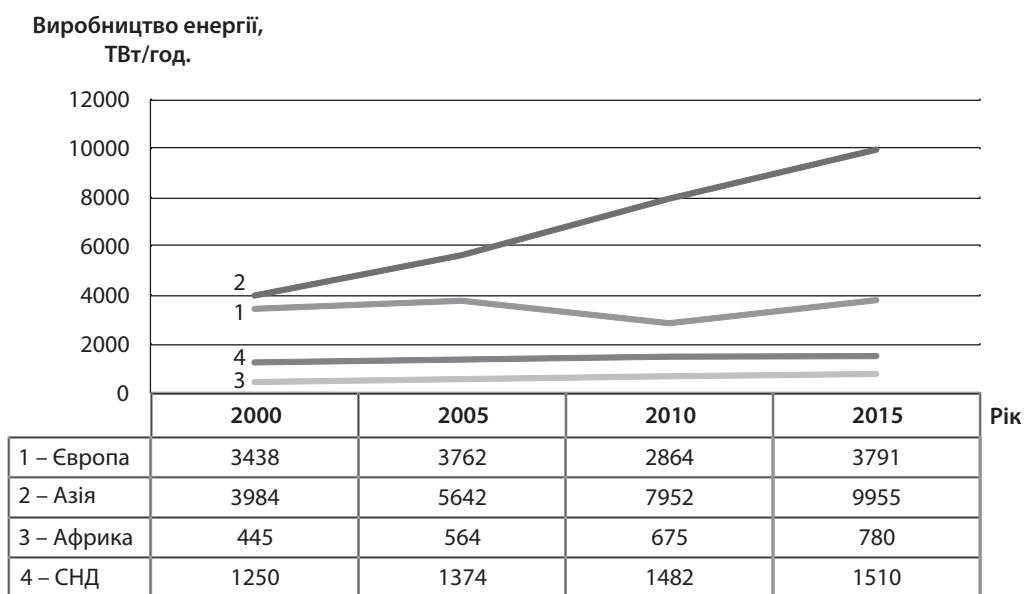

Рис. 4. Темпи зростання світового виробництва електроенергії, ТВт/год. [9]

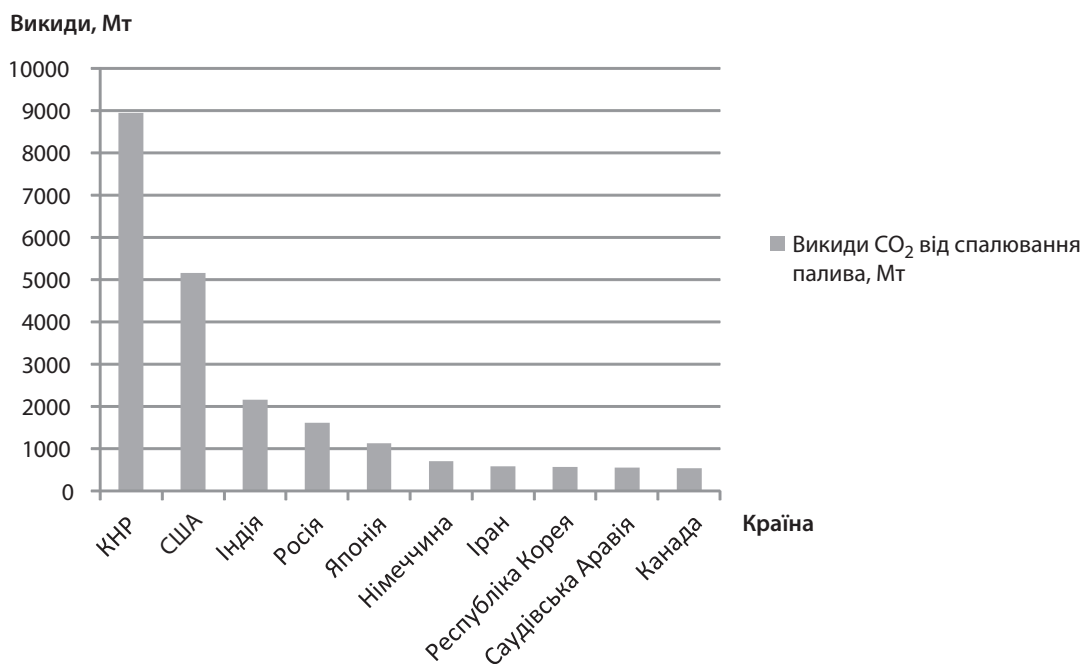

Рис. 5. 10 країн з найбільшими значеннями викидів CO₂ від спалювання палива, Мт, 2015 р. [9]

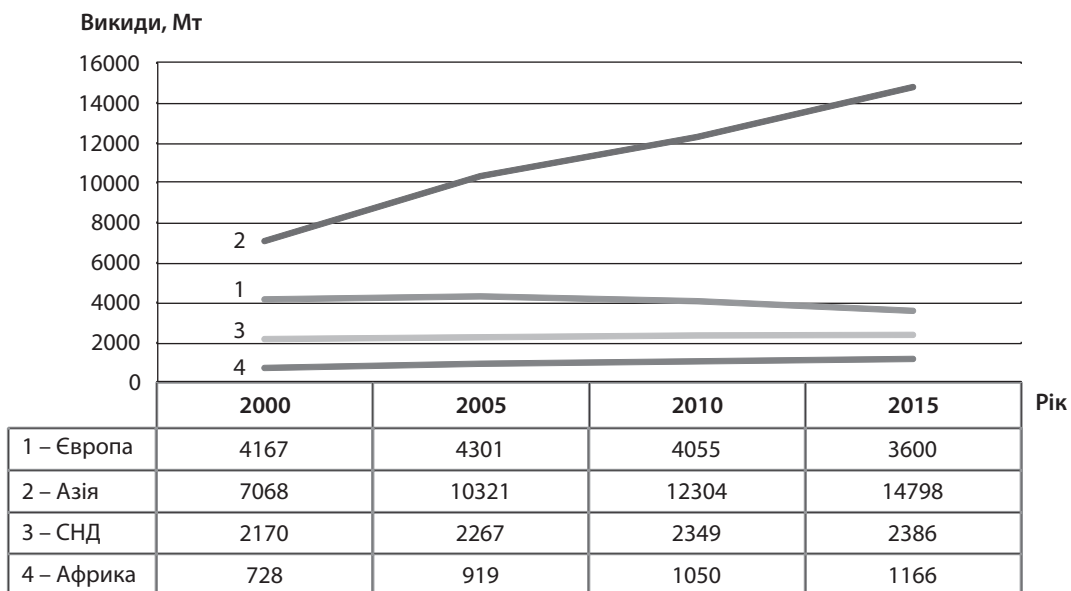

Рис. 6. Викиди CO₂ від спалювання палива за регіонами світу, Мт [9]

Уже зараз можна стверджувати, що «зелена» економіка, хоч і не так стрімко, але впевнено збільшує свої масштаби. Так, за існуючими прогнозами, до 2025 р. тільки світовий ринок екологічно чистого устаткування досягне 4,4 трлн євро, що означає понад 30% середньорічне зростання «зеленої» економіки та збільшення її внеску у світовий ВВП до 6-7%. Уже до 2020 р. можна чекати майже подвоєння світового ринку екологічно чистих технологій (у тому числі потроєння ринку низьковуглецевих технологій), зростання числа зайнятих у відповідних секторах майже в чотири рази і збільшення вкладу «зеленої економіки» у світовий ВВП як мінімум до 5% [10, с. 314].

ВИСНОВКИ

Для функціонування «зеленої» економіки необхідно перейти на новий рівень розвитку суспільства. Фактично, «зелена» економіка – це економіка з мінімальними відходами, що ефективно використовує природні ресурси та відповідає інтересам усього суспільства, тому її можна розглядати як основу сталого світогосподарського розвитку, сутність якого базується на трьох аспектах: економічному, соціальному та екологічному. Використовуючи принципи «зеленої» економіки, можна створити середовище для економічного та соціального прогресу, який не матиме сучасного негативного впливу на довкілля. ■

ЛІТЕРАТУРА

1. Бережна Ю. «Зелена» економіка в країнах східного партнерства. *Економічні науки*. Сер.: Економіка та менеджмент. 2012. Вип. 9, ч. 2. С. 30–36.
2. Ten 10 condition for a transition toward a green economy. *ICC Paper Document*. No. 213 – 18/7. Paris: ICC, 2011. 7 p.
3. Мельник Л. Г., Бурлакова І. М., Зябіна Є. А. Перспективи розвитку «зеленої» економіки (погляд економіста на конференцію «Ріо +20»). *Mechanism of Economic Regulation*. 2012. № 4. С. 9–15.

4. Оценка оценок окружающей среды Европы. «Зеленая» экономика. URL: http://green.ucci.org.ua/wp-content/uploads/2016/11/3_green_economy_RU.pdf. – 145 с.

5. Kennet M. What Green Economics? An Age of Global Transformation – An Age of Green Economics/Green Economics Institute. URL: www.greeneconomics.org.uk

6. Чмир О. С., Захаркевич Н. П. «Зелена» економіка: сутність, цілі та базові принципи. *Економічний вісник Донбасу*. 2013. № 3. С. 54–62.

7. Буркинський Б. В., Галушкіна Т. П., Реутов В. Є. «Зелена» економіка крізь призму трансформаційних зрушень в Україні: монографія. Одеса: Підприємство «Фенікс», 2012. 348 с.

8. Марчук Л. П. «Зелена» економіка: суперечності та перспективи розвитку. *Вісник аграрної науки Причорномор'я*. 2014. Вип. 1. С. 34–41.

9. Мировая энергетическая статистика. URL: <https://yearbook.enerdata.ru/>

10. «Зелена» стратегія регіону: монографія/Б. В. Буркинський, Т. П. Галушкіна, В. Є. Реутов [та ін.]. Саки: Підприємство «Фенікс», 2012. 448 с.

REFERENCES

Berezhna, Yu. «Zelena» ekonomika v krainakh skhidnoho partnerstva» [“Green” economy in Eastern Partnership countries]. *Ekonomichni nauky*. Ser.: Ekonomika ta menedzhment vol. 2, no. 9 (2012): 30-36.

Burkynskiy, B. V., Halushkina, T. P., and Reutov, V. Ye. «Zelena» ekonomika krizy pryzmu transformatsiinykh zrushen v Ukraini [“Green” economy through the prism of transformational shifts in Ukraine]. Odessa: Fieniks, 2012.

Burkynskiy, B. V. et al. «Zelena» stratehiia rehionu [“Green” strategy of the region]. Saky: Fieniks, 2012.

Chmyr, O. S., and Zakharkevych, N. P. «Zelena» ekonomika: sutnist, tsili ta bazovi pryntsypy [“Green” economy: essence, goals and basic principles]. *Ekonomichniy visnyk Donbasu*, no. 3 (2013): 54-62.

Kennet, M. “What Green Economics? An Age of Global Transformation – An Age of Green Economics”. Green Economics Institute. www.greeneconomics.org.uk

Marchuk, L. P. «Zelena» ekonomika: superechnosti ta perspektyvy rozvytku [“Green” economy: contradictions and develop-

ment prospects]. *Visnyk ahrarnoi nauky Prychornomoria*, no. 1 (2014): 34-41.

"Mirovaya energeticheskaya statistika" [World energy statistics]. <https://yearbook.enerdata.ru/>

Melnyk, L. H., Burlakova, I. M., and Ziabina, Ye. A. "Perspektyvy rozvytku «zelenoi» ekonomiky (pohliad ekonomista na konferentsiiu «Rio+20»)» [Prospects for the development of the "green"

economy (view of the economist at the conference "Rio+20")]. *Mechanism of Economic Regulation*, no. 4 (2012): 9-15.

"Otsenka otsenok okruzhayushchey sredy Yevropy. «Zelena-ya» ekonomika" [Assessment of environmental assessments in Europe. The "green" economy]. http://green.ucci.org.ua/wp-content/uploads/2016/11/3_green_economy_RU.pdf

"Ten 10 condition for a transition toward a green economy". *ICC Paper Document*, no. 213-18/7. Paris: ICC, 2011.

UDC 338.2

THE INTERNATIONAL EMPLOYMENT PROTECTION PRACTICES

© 2017 OTENKO P. V.

UDC 338.2

Otenko P. V. The International Employment Protection Practices

The article discusses the need for corporate protection of staff in accordance with both the European and the International labor law. The author defines the essence of the category of «protection of staff», its constituent elements and the importance of function of this mechanism in terms of corporate security. The main methods used in the international practice to achieve a high degree of protection of staff have been systematized and presented. The main stages of development and tendencies concerning the formation of instruments for protection of staff have been analyzed, and the principal indices to assess the degree of protection of staff have been determined.

Keywords: protection of staff, European and International labor law, methods, instruments, elements, principal indices.

Bibl.: 10.

Otenko Pavlo V. – Postgraduate Student, Research Centre of Industrial Problems of Development of NAS of Ukraine (2 floor 1-a Inzhenernyi Ln., Kharkiv, 61166, Ukraine)

УДК 338.2

Otenko P. V. Міжнародна практика захисту зайнятості

У даній статті розглядається питання щодо необхідності корпоративного захисту персоналу відповідно до європейського й міжнародного трудового права. Автор визначає сутність категорії «захист персоналу», складові елементи та важливість дії даного механізму в корпоративній безпеці. Систематизовано й представлено основні методи, які використовуються в міжнародній практиці для досягнення високого ступеня захисту персоналу. Проаналізовано основні етапи розвитку та тенденції відносно формування інструментів захисту персоналу, визначено основні індекси для оцінювання ступеня захисту персоналу.

Ключові слова: захист персоналу, європейське й міжнародне трудове право, методи, інструменти, елементи, основні індекси.

Бібл.: 10.

Otenko Pavlo Vasylivich – аспірант, Науково-дослідний центр індустріальних проблем розвитку НАН України (пров. Інженерний, 1-а, 2 пов., Харків, 61166, Україна)

УДК 338.2

Otenko P. V. Международная практика защиты занятости

В данной статье рассматривается вопрос о необходимости корпоративной защиты персонала в соответствии с европейским и международным трудовым правом. Автор определяет сущность категории «защита персонала», составляющие элементы и важность действия данного механизма в корпоративной безопасности. Систематизированы и представлены основные методы, которые используются в международной практике для достижения высокой степени защиты персонала. Проанализированы основные этапы развития и тенденции касательно формирования инструментов защиты персонала, определены основные индексы для оценивания степени защиты персонала.

Ключевые слова: защита персонала, европейское и международное трудовое право, методы, инструменты, элементы, основные индексы.

Библ.: 10.

Otenko Pavel Vasylivich – аспірант, Научно-исследовательский центр индустриальных проблем развития НАН Украины (пер. Инженерный, 1-а, 2 эт., Харьков, 61166, Украина)

Over the past decade, there has been a heated debate on the costs and benefits of employment protection regulations. These regulations have been introduced with the aim of enhancing workers' welfare and improving working conditions, but if too onerous they may raise labor adjustment costs and affect labor market outcomes. Theoretical models show that employment regulations constrain both layoffs and hirings, but these models do not provide conclusive answers regarding the aggregate effects on related areas.

This problem was addressed by the following authors and institutions: A. Muravyev, A. Bassanini, L. Nunziata, D. Venn, G. Bertola, T. Boeri, S. Cazes, the European Commission, the International Labor Organization, OECD, John P. Martin, S. Scarpetta, O. Blanchard, P. Cahuc, F. Postel-Vinay, and other. Thus, this topic is widely discussed nowadays.

Employment protection and employment security as essential aspects of the right to work have been a major concern of the International Labour Organization and Labour law throughout history. Accordingly, the following question can be raised – why employment protection and employment security are vital at all? The most appropriate answer to this question is that workers and employers usually work under the so-called “master-servant relations”. This means that the employee as a servant is expected to perform his duties under the supervision and for the good of the employer (master). De facto, there is asymmetry of contractual rights between them due to the big concentration of power in employers' hands.

Thus, there are a lot of techniques that are being applied by governments all around the world in order to achieve a high degree of employment protection and em-